

Štev. 5.

V Ljubljani, 1. velikega travna 1907.

Leto VIII.

Ciganček.

Po cesti so mimò vasi
nekoč prišli cigani,
vsi bili so umazani,
od solnca vsi ožgani.

Imeli gosli so s seboj,
presladko so igrali,
da z njimi smo se jokali
in z njimi se smejali.

Ko mi zvečer smo legli spat,
cigane noč je vzela;
ej, kdo ve, kam odvedla jih
je dolga cesta bela!

Odpahne vrata sosed Blaž,
ob zori v dvor prizdeha.
Na slami tam, čuj, jok droban —
sam Bog nas čuvaj greha!

Tu stopi k slami sosed Blaž,
oči si spet pomane:
ciganček ležal je pred njim,
spomin, glej, na cigane!

In z glavo zmaje sosed Blaž,
stori se možu milo:
„Pustili so črvička tu,
preveč jim ga je bilo.“

Bil brez otrok je sosed Blaž,
zato brž sklene v sebi:
„Pa bodi moj, ciganček ti,
a jaz bom oče tebi.“

In Blaž lepo je zanj skrbel,
še oče ne bi bolje,
ciganček pa ni nikdar bil
vesele, dobre volje.

In ko je govoriti znal,
si gosli je izprosil
in kot svetinjo vedno jih
s seboj je zvesto nosil.

In godel je tako sladkó,
kdo li še znal takó je?
Tako srce le hrepeni,
kadàr mu prav hudó je!

In godel je in hrepenel
in Blaža je ostavil,
za njimi je, ki so odšli,
v svet daljni se odpravil.

E. Gangl.

